

REPUBLIKA

Rok III

ŁÓDŹ, PIĄTEK, 29-GO LIPCA 1927 ROKU.

CENA NUMERU 20 GROSZY.

206

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: PIOTRKOWSKA 49.
GODZINY PRZYJĘĆ REDAKCJI 6—7 POPOŁUDNIU

WYDANIE PORANNE.

TELEFONY REDAKCJI: 27-24, 36-43, 36-44.
TELEFON ADMINISTRACJI: 22-14

PODKOP POD ZAKŁADY GRAFICZNE W WARSZAWIE.

Włamywacze wykopali tunel długości 36 metrów, chcąc się dostać do Państwowych Zakładów Graficznych, gdzie nagromadzone były wielkie ilości banknotów. Policja ujęła włamywaczy w chwili gdy zajęci byli kopaniem tunelu. — Jeden kasiarz ranny w czasie pościgu.

Warszawski koresp. „Republiki“ (B) telefonuje:

Od 10 dni warszawska policja śledczy bacznie obserwowała podejrzanych osobników, którzy pod osłoną nocy ukradkiem przedostawali się za parkan nieruchomości nr. 85 w Alejach Jerozolimskich.

Dzień w dzień pod osobistym kierunkiem komisarza Suchenka i Siedleckiego rozłączano troskliwą opieką nad owymi tajemniczymi osobnikami, aż nareszcie w dniu wczorajszym o godz. 9.30 wieczorem policja otoczyła ulicę Aleje Jerozolimskie, część Marszałkowskiej, Nowogródzkiej i wkroczyła na teren nieruchomości pod nr. 87 w Alejach Jerozolimskich.

Na straży u wyjścia tego domu stał włamywacz Kabała, który na widok policji począł uciekać w stronę Nowogródzkiej.

Policja rozpoczęła za nim pościg i została zmuszona do użycia broni. Kabała padł ciężko ranny i został przewieziony do szpitala Dzieciątka Jezus.

W międzyczasie druga część policji wkroczyła do podkopu, który ciągnął się na długości 36 metrów, głębokości 10

metrów i zastała pięciu znanych włamywaczy przy pilnej pracy.

Okazało się, że są to znani i wytrawni kasiarze warszawscy, którzy niejednokrotnie wielkie włamanie mają już za sobą.

Podkop ciągnął się pod trzema posesjami od nr. 87 do 91 w Alejach Jerozolimskich, gdzie mieszczą się państwowe

zakłady graficzne, w których drukuje się banknoty Banku Polskiego.

Od właściwego miejsca do celu, t. j. do kas zakładów graficznych dzieliło ich zaledwie 5 metrów. W skarbcu znajduje się obecnie wielka ilość banknotów, gdyż ostatecznie państwowe zakłady graficzne na zlecenie Banku Polskiego wy-

drukowały nowe serie banknotów 50, 20 i 10-złotowych, które jeszcze nie zostały przetransportowane do kas Banku Polskiego.

Schwytanie niebezpiecznych kasiarzy tuż przed dokonaniem włamania uratowało skarb państwa od olbrzymich strat, na które zostałyby narażony.

Inż. Pauly skazany na trzy miesiące więzienia za oszczerstwo rzucone na ministra Miedzińskiego.

Warszawski korespondent „Republiki“ telefonuje:

Sprawa inż. Pauly'ego, oskarżonego o zniesławienie p. ministra Miedzińskiego należy do rzędu tych nielicznych procesów, które — dochodząc do rozprawy głównej, — nie straciły nic ze swej aktualności i nadal budzą najwyższe zainteresowanie.

P. minister Miedziński jest w pełni urzędowania. Kwestja liczników telefonicznych pozostała nadal rozpiętym wrzodem. Proces, wyznaczony początkowo na połowę maja, dzięki odroczeniu pierwszego terminu, zyskał nawet na sensacyjności, gdyż toczy się obecnie pod znakiem rewelacji.

Początkowo sprawę traktowano, jako konsekwencję jedynie nieogledności w słowie. Nikomu nie przychodziło do głowy, by inż. Pauly próbował dowieść prawdziwość swych słów, będących przedmiotem rozprawy i mógł powoływać się na jakieś dowody.

Przypuszczano, iż linja jego obrony będzie dementowanie słów wypowiedzianych na wlecu abonentów telefonicznych.

Oskarżony wyraził się na wlecu w Cyrku, że część zysków z podwyżki telefonicznej przez rece ministra Miedzińskiego pójdzło na cele agitacyjne „Wyzwolenia“.

Obrona wytoczyła na poprzednim posiedzeniu ciężkie działa.

Sprawa dowodów obrony była osiłą wczorajszej rozprawy.

Oskarżenie wnosi prok. Nissenson.

Publiczność stawiała się licznie. Po wszechną uwagę zwraca osoba małżonki inż. Pauly'ego, p. Heleny Zahorskiej, artystki teatru Narodowego, która prowadzi ożywioną rozmowę z mężem.

Do tej pory główny świadek, min. Miedziński, którego niestawienie się było powodem odroczenia w pierwszym terminie rozprawy — nie zjawia się.

To daje powód do przypuszczeń, iż i tym razem sprawa może być odroczo-

na.

Połączono się jednak telefonicznie z kancelarią p. ministra Miedzińskiego i uzyskano wiadomość, że p. minister na rozprawę przybędzie.

Rozprawę rozpoczęto o godz. 11 od wniosku obrońcy adw. Niedzielskiego, który zażądał przesłuchania w charakterze świadka sprowadzonego na koszt obrony inż. L. Tofłoczki, b. min. poczt i telegrafu.

Obronca uważa, że opinja tego świadka, który stwierdził, że system licznikowy jest przestarzały i nigdzie niepraktykowany, i że projekt taki był już raz odrzucony przez radę ministrów, może mieć dla sprawy poważne znaczenie.

Nadto adw. Niedzielski wnosi o uchylenie decyzji sędziego śledczego do spraw szczególnej wagi, p. Jerzego Luxenburga, który otrzymał do rozpatrzenia wskutek decyzji sądu akta sądu marszałkowskiego w sprawie pisma Wojewódzkiego porobli z nich jedynie wypisy. Akta zaś zwrócił kancelarii sejmowej.

Adw. Niedzielski uważa, że obrona nie może zadowolnić się linją sprawy prze prowadzonej przez sędziego śledczego. Obronie przysługują również możność wykazania z jakich źródeł żywiło się stronnictwo, z jakiego wszedł do Sejmu poseł Miedziński.

Adw. Niedzielski domaga się dołączenia do sprawy całości akt sądu marszałkowskiego.

Powołany na świadka p. minister Miedziński, stwierdził iż wprowadzenie liczników da nadwyżkę którą przeznaczy się na rozbudowę sieci telefonicznej a następnie w krótkim przemówieniu bronił zasady obliczania rozmów telefonicznych przy pomocy liczników.

Oskarżony Pauly przyznaje się do wypowiedzenia słów obelżywych dla ministra Miedzińskiego, nie udowadnia zarzuczonego ministrowi wzięcia pieniędzy od towarzystwa „Cedergren“ na cele wyborcze „Wyzwolenia“, którego min-

ster jest członkiem, lecz usiłuje dowieść, że miał prawo wysuwania tego rodzaju wniosku z postanowienia ministra Miedzińskiego.

Szereg świadków uczestników wlecu na którym inż. Pauly inkryminowane słowa wypowiadał, stwierdziło tylko brzmienie samej obelgi nie wnosząc do sprawy nic nowego.

Prokurator Nissenson podkreślił iż słowa inż. Pauly'ego rzucone były na wlecu w tłum w celu podburzenia go, ce znacznie wzmagając stopień winy oskarżonego.

Obronca inż. Pauly'ego adwokat Nie dzielski bronił klienta dość oryginalnie, twierdząc, że społeczeństwo nie tylko może, ale nawet powinno krytykować ministrów. Dlatego też i inż. Pauly za krytykę swą nie może być karany.

Sąd po krótkiej naradzie skazał inż. Pauly'ego na 3 miesiące więzienia, pozostawiając go na wolności, aż do uprawomocnienia się wyroku.

Zgon redaktora „Dziennika Chicagowskiego“.

Lwów, 28 lipca. Wczoraj wieczorem, zmarł tutaj w szpitalu redaktor „Dziennika Chicagowskiego“ Banasik. S. p. Banasik przyjechał we wtorek wieczorem do Lwowa, jako uczestnik wycieczki weteranów armji polskiej w Ameryce i zachorował już po drodze, tak że musiano go z pościgu wynieść na noszach. Zmarł w podeszłym wieku.

Byrd leci do bieguna południowego

Londyn, 28 lipca. Z Nowego Jorku donoszą, że Byrd zamierza odbyć podróż do bieguna. Nie przeleci on nad biegunem południowym, jak to uczynił nad biegunem północnym, ale zatrzyma się na czas dłuższy, prawdopodobnie na szereg dni, w celu naukowym.

Marszałek Piłsudski w Wilnie

bada stosunki polityczne

Wilno, 28 lipca.

(Polska Agencja Telegraficzna). W dniu dzisiejszym przybył do Wilna p. prezes rady ministrów i min. spraw wewnętrznych marszałek Piłsudski na kilkumiesięjny pobyt. Panu marszałkowi towarzyszyli: ppłk. Prystor i adiutant mjr. Wenda. Na dworcu powitali p. marszałka: wojewoda Raczkiewicz w otoczeniu władz administracyjnych, wojskowych, samorządowych i t. d. Z dworca udał się p. marszałek do miasta wraz z bratem swym sędzią Janem Piłsudskim u którego zamieszkał.

Pierwszą połowę dnia spędził p. marszałek w gronie rodziny. Po południu o godz. 17-ej przybył marszałek do pałacu reprezentacyjnego i odbył dłuższą konferencję z wojewodą Raczkiewiczem. Wojewoda złożył p. marszałkowi szereg sprawozdań o wszystkich sprawach bieżących z zakresu stosunków politycznych i spraw administracyjnych. Pan marszałek okazał duże zainteresowanie dla wszystkich spraw wileńszczyzny.

Burza w Nadrenji.

Dwa miasta pod wodą.

Berlin, 28 lipca.

(Specjalna służba telegr. „Expressu“). Przez dolną Nadrenję przeszła silna burza, połączona z ulewą i gradem. Dwa rzec kolejowy i ulice miasta Neuss i Stierzeberg stoja pod wodą. Urodzaje w okolicy są zupełnie zniszczone.

Dziś
i dni
następnych**CASINO**Dziś
i dni
następnych**Przeгляд filmów sezonu 1927-1928 r.****Kobieta Sfinks**

ZA KULISAMI ROSYJSKIEGO VARIETE.

Wielki dramat erotyczny w 8 aktach.

Porywająca scena uwolnienia się z więzów w zamkniętej skrzyni na dnie morza.

W roli tytułowej
piękna**FLORENCE VIDOR.****MADY CHRISTIANS**

najrozkoszniejsza z gwiazd filmowych

jako **Królowa Folies Bergere**

w tysiącu przygód miłosnych i politycznych w otoczeniu najpiękniejszych kobiet świata

Początek przedstawień w dni powszednie o 6-ej, w soboty i niedziele o 1.30.**Placę i wymagam!****Chciał kupić cały świat.****Drwił z ludzi, pomiatał nimi i rozkazywał.****Znienawidzony i zdradzony, zakończył życie samobójstwem.**

James Whites, którego tragiczne samobójstwo narobiło niedawno tyle wrzawy w londyńskim City, nie był typem przeciętnego dorobkiewicza, przeszlizgującego się pomiędzy jednym o drugim paragrafem kodeksu karnego. Należał on raczej do kategorii współczesnych kondotjerów w wielkim stylu, do rasy piratów giełdowych o szerokim geście.

Historję jego niezwykłego żywota właściwie trudno jest zmieścić w wąskich ramach artykułu dziennikarskiego, autentyczna, bowiem karjera Whites'a przypomina przedź fantastyczne przygody bohaterów Jacka Londona.

Urodzony w 1878-ym roku w małej miejscinie Lankshire'u, zarabiał on już jako 10-letni wyrostek, roznosząc telegramy początkowo, potem zaś pełniąc obowiązki grooma w prowincjonalnym cyrku wędrownym, którego stał się w 19-ym roku życia wyłącznym właścicielem. Taki był istotny początek jego zawrotnie szybko wzrastającej fortuny.

Znamienną cechą jego geniuszu handlowego była wszechstronność działalności. Whites, zwany popularnie „Jimmy“, kierował z równą łatwością zakładami przemysłowymi, bankami, przedsiębiorstwami handlowymi, jak i teatrami, cyrkami, lub nawet meczami bokserскими.

Słynnym w dziejach tego sportu było zorganizowane przez niego spotkanie pomiędzy wszechświatowym czołowym murzyńskim Jackiem Johnsonem a

jego zwycięzcą W. Meyerem... pastorem szwedzkim.

Namiętnie lubując się w hazardzie, stawiał on nieraz na kartę dziesiątki tysięcy funtów szterlingów, przegrane i wygrane przyjmował z jednakową flegmą, z podziwu godnym spokojem.

„Jestem człowiekiem absolutnie pozabawianym nerwów“ — zwykł był mawiać o sobie z niewymuszonym uśmiechem. O parwenjuszowskim pochodzeniu Jimmy'ego mówiło prymitywne zamiłowanie do jaskrawej okazałości, próżność, kórej schlebiali stosunki z różnego rodzaju znakomitościami, jednorazowe wypłaty olbrzymich często sum czekami... w szczerolotych, oczywiście, ramach.

Dumą napawała go możność wystawienia przekazu na 8 milj. funtów szterlingów, które wypłacił księciu Bedford za całą nabytą od niego dzielnicę w Londynie!

Miewał on dni, kiedy zarabiał krocie funtów w mgnieniu oka, ogółem zaś zdobył swoją energią, sprytem i... bezwzględnością przeszło 150 milionów funtów choć ogłaszano go trzykrotnie bankrutem.

Wielki i szybko zdobyty majątek uczynił go tak pewnym siebie, że, na odmowę wpuszczenia go do kasyna z powodu nieodpowiedniego stroju, odpowiedział propozycją... nabycia całego Monte Carlo!!

Podziwiali go wytrawni gracze giełdowi, szczerzani spekulanci finansowi,

lecz był to podziw zabarwiony panicznym strachem i straszną nienawiścią — czyhano na niego ze wszystkich stron.

Przed trzema laty wszczął Whites największą i najbardziej ryzykowną partję — stała się też ona przyczyną ruiny i śmierci samobójczej.

Wpadło mu na myśl kupić wszystkie akcje Bryjskiego Towarzystwa Naftowego, których ilość wynosi 4.500.000 sztuk. Była to kombinacja, wymagająca czasu, środków i... dyskrecji, a zwłaszcza lojalności ze strony współnika, niezbędnego dla przeprowadzenia tak skomplikowanej gry na hausse.

Mackay Edgar, prezes Towarzystwa Naftowego, okazał się, na nieszczęście dla Whites'a, fałszywym przyjacielem i grał za plecami swojego współnika na... baisse, co czynił mógł z tem większym powodzeniem, że znał był wszystkie plany i tajemnice Jimmy'ego.

Walka, gdzie szanse obu przeciwników od początku nie były równe, trwała 3 lata i zakończyła się zupełną porażką Whites'a, który nie będąc w stanie przeżyć klęski, otrul się chloroformem w swoim wspaniałym zamku Toxhill.

W chwili, gdy zamykał on w tak tragiczny sposób swoje rachunki życiowe, w tej samej chwili szukał go naprzód delegat londyńskiego konsorcjum bankowego, upoważniony do zaproponowania mu kredytu w wysokości miliona funtów, niezbędnego do wyrównania różnicy kursu na giełdzie.

Historje, jakich mało...**Manifestacja na cześć Trockiego.**

Nazajutrz po napłętowaniu Trockiego i Zinowiewa, jako „dezertorów sprawy proletariackiej“, jako „przeciwników walki z imperjalizmem“ etc., twórca czerwonej armii wystąpił w Moskwie z publiczną prelekcją na bardzo, zdawałoby się, niewinny temat: „O młodej poezji na Syberji“. Wbrew oczekiwaniu, czysto literacki ten wieczór przekształcił się w jaskrawą manifestację polityczną, tłumnie bowiem zebrana publiczność przyjęła Trockiego tak burzliwymi i długotrwałymi oklaskami, że przez pewen czas nie był on wcale w stanie dojść do słowa. Przy obecności panującym w Rosji bolszewickiej — braku wolności był to jedyny bodaj sposób okazania kierownikowi anti-Stalinowskiej opozycji sympatii, którą cieszy się jego osoba w pewnych warstwach społeczeństwa.

Rekordowe popiersie

Zrozumiała jest ambicja pana Sacha, artysty, który zaprzagnął wyrzeźbić portret Lindbergha, korzystając z pobytu słynnego lotnika w Paryżu. Oczywiście, o normalnym pozowaniu mowy być nie mogło — skąd czas znaleźć?! Ale panu Sachowi pozwolono przebywać w gmachu ambasady Stanów Zjednoczonych i chwycić... w lot rysy znakomitego lotnika. Lindbergh oświadczył żartem, iż, ponieważ na przebycie Atlantyku zużył on 33 godziny, więc i na zrobienie jego popiersia powinien ściśle ten sam czas wystarczyć. Pan Sach postanowił dorównać w swojej dziedzinie — temu rekordowi i rzeczywiście wykonał popiersie w ciągu 33-ch godzin i 44-ch minut, co stanowi swojego rodzaju czempionat artystyczny.

Propozycja przyszła zbyt późno — Jimmy umarł jako bankrut, i odwieziony został na cmentarz, stosownie do życzenia, na zwykłym chłopskim wozie.

BILANS

STARZYCKIEJ FABRYKI WYROBÓW SUKIENNYCH Z. BORNSTEIN SPÓŁKA AKCYJNA W TOMASZOWIE - MAZ.
w dniu 31-go Marca 1927 r.

Stan czynny.

Gotówka	Zł.	1.519,81
Weksle		246.363,63
Papiery wartościowe		34.819,51
Nieruchomości		407.776,—
Maszyny i Urządzenia		632.638,—
Inwentarz		8.700,—
Chemikalje i Smary		17.563,21
Surówce		413.869,87
Towary gotowe i półgotowe		494.350,23
Opat		1.000,—
Dłużnicy		293.941,66
		Zł. 2.552.549,92

Stan bierny.

Kapitał zakładowy	Zł.	1.200.000,—
zapasowy		191.754,26
amortyzacyjny		246.370,—
Wierzyciele		566.683,09
Zysk za rok oper. 1927/1927		347.742,57
		Zł. 2.552.549,92

R-k zysków i strat za rok oper. 1926/1927

Ogólny przychód w roku oper. 1926/1927	Zł.	3.221.974,58
Pozostałość z roku oper. 1925/1926		732,96
		Zł. 3.222.707,54
Ogólny rozchód w roku oper. 1926/1927		2.874.232,01
		Zł. 348.475,53

Podział zysków

Na amortyzację maszyn i nieruchomości	Zł.	126.118,—
Na kapitał zapasowy		17.000,—
Na tantiemę dla członków Zarządu		45.000,—
Na wynagrodzenie dodatkowe urzędnikom biurowym		2.500,—
Na wynagrodzenie dla Komisji Rewizyjnej		2.500,—
Na Dywidendę		105.000,—
Na cele dobroczynne		3.000,—
Na rezerwę na podatek dochodowy		47.000,—
Przeniesienie na rok 1927/1928		357,53
		Zł. 348.475,53

Sąd ogłosił upadłość

firmom: „Elektropol” oraz „Kohn i Hercenberg”.

W dniu wczorajszym na sesji wydziału handlowego sądu okręgowego w Łodzi, między innymi były rozpatrywane następujące sprawy:

Pełnomocnik firmy: „Osram” sp. akc. polsko-holenderskiej fabryki lampek „Philips” sp. akc., firmy „Ferro-Electricum” i innych — adwokat Michał Menasse — wniósł o ogłoszenie upadłości firmie zakłady elektrotechniczne „Elektropol” — Abram Szczekacz — w Łodzi przy ulicy Zawadzkiej Nr. 15.

Z załączonego podania wynika, że Abram Szczekacz, posługując się firmą „Elektropol”, dopuścił, począwszy od 5 czerwca 1927 roku, szereg wzięcia do protestu i zawiesił wszystkie swoje wypłaty. Na parę dni przed 5 czerwca 1927 roku Abram Szczekacz kupił w firmie P. Korn transport towaru na kredyt.

Następnie wierzyciele ustalili, że Szczekacz cały towar wywiózł i ukrył, w chwili obecnej sklep jest zupełnie pusty i оголоzony z towaru, a mimo to Szczekacz za pośrednictwem swojej rodziny proponuje wierzycielom zapłatę wierzycielności w towarach w wysokości 25 procent, z czego wynika, że Szczekacz swój towar ukrył.

Sąd, po rozpatrzeniu całokształtu sprawy i załączonych dokumentów, przychylił się do wniosku adwokata Menassego i postanowił: ogłosić upadłość firmy zakłady elektrotechniczne „Elektropol” właściciel Abram Szczekacz, chwilę otwarcia upadłości tymczasowo oznaczyć na dzień 5 czerwca 1927 roku.

Sędzią komisarzem został mianowany sędzia handlowy Grohman, a kuratorem upadłości adwokat Moszkowski.

Pełnomocnik firmy „Kohn i Hercenberg”, adwokat Dalig, wniósł o ogłoszenie upadłości kupcowi Leonowi Leszczyńskiemu, prowadzącemu przedsiębiorstwo handlowe w Łodzi przy ul. Pomorskiej Nr. 25.

Do sprawy zostały dołączone weksle protestowane.

Jak wynika z podania, Leszczyński dąży wszelkimi siłami do ukrycia swego majątku przed wierzycielami. Sad po rozpatrzeniu całokształtu sprawy postanowił ogłosić upadłość kupcowi Leonowi Leszczyńskiemu, chwilę otwarcia upadłości chwilowo oznaczyć na dzień 15 maja 1927 roku.

Sędzią komisarzem został mianowany sędzia handlowy Miszewski, a kuratorem upadłości apl. adw. Łukasiewicz.

Kurator upadłości firmy przedsiębiorca „Jakób Aron Grinstein” w Łodzi — adwokat Piotr Kon — wniósł do sądu okręgowego podanie w sprawie zezwolenia na utrzymanie w ruchu przedsiębiorstwa upadłej firmy. Jak wynika z podania w fabryce pracuje przeszło 300 robotników oprócz sił biurowych. Nie chce zaostrzać kryzysu bezrobocia i powiększyć liczby bezrobotnych stara się wszelkimi

siłami do utrzymania w ruchu warsztatu pracy. Sędzia komisarz, sędzia handlowy Józef Kon również popierał wniosek mec. Piotra Kona.

Sąd, po zaznajomieniu się ze sprawą postanowił zezwolić na prowadzenie przedsiębiorstwa upadłej firmy oraz na sprzedaż, znajdujących się w magazynach przędzicy, celem uczynienia wypłat robotniczych. (O).

Giełdy zagraniczne.

Gdańsk, 28 lipca.
(Polska Agencja Telegraficzna).
Notowano w guldenach gdańskich:
100 złotych 57,65—57,80
Czek na Londyn 25,08
Telegraf. wypłaty na Berlin 122,771—123,079, na Warszawę 57,68—57,82

NOTOWANIA ZŁOTEGO POLSKIEGO w dniu 28 lipca 1927.

Londyn 43,50
Zurych 58,00
Berlin 46,85—47,05
Berlin wypłaty na Warszawę i Katowice 46,875—47,075, na Poznań 46,90—47,10
Gdańsk 57,65—57,80
Wpłaty na Warszawę 57,68—57,82
Wiedeń 79,22—79,50

Spór o spadek królewski został rozstrzygnięty polubownie.

O spadek po królowej Aleksandrze, małżonce króla Edwarda VII a córce króla Chrystjana IX toczył się spór pomiędzy rodzinami królewskimi.

Królowa Aleksandra której majątek oceniono na sumę około 80 milionów koron duńskich, pozostawiła testament, mocą którego jedynym swym spadkobiercą ustanowiła księcia norweskiego Olafa.

Angielska rodzina królewska nie chciała uznać tego testamentu wymagającego wydania z kraju skarbów nagromadzonych w t. zw. sali srebrnej pałacu Malborough. Znajdowały się tam cenne obrazy pędzla sławnych malarzy i niemniej wartościowe serwisy ze złota i srebra itd. Królowa Aleksandra zapisała te skarby oprócz następcy tronu norweskiego, którego bardzo kochała, rów-

nież swej najstarszej niezamężnej córce i drugiej swej córce, królowej norweskiej Maud.

Rozstrzygnięcie sporu przekazano sądowni polubownemu, w skład którego weszli wybitni prawnicy angielscy. Sąd ten po dokładnym rozpatrzeniu sprawy wydał obecnie swe orzeczenie.

Następcy tronu norweskiego przyznano część gotowizny i cenne nakrycie stołowe ze srebra, które królowej Anglii podarował swego czasu znany bankier z Nowego Jorku Morgan.

Królowa norweska Maud otrzymała kilka obrazów Rubensa i Velasqueza. Obrazy te ocenione na sumę conajmniej 30 milionów koron ofiarował królowej Rotschild.

Angielska rodzina królewska przejmie resztę kosztowności.

Syn Conrada-Korzeniowskiego skazany za oszustwo na rok więzienia.

Z Londynu donoszą:
Sławny nasz rodak Józef Conrad-Korzeniowski, autor ogromnej liczby dzieł, pisanych po angielsku, a tłumaczonych na język polski, jak: „Lord Jim”, „Zwierciadło morza”, „Sześć opo-

wieści” itd., posiadał syna, Alfreda Conrada, który w chwili śmierci ojca liczył lat 27 i był ukończonym doktorem chemii. Jeszcze za życia wielkiego pisarza, „synalek” ten sprawiał ojcu wiele kłopotów uprawiał on różne machinacje finansowe, zaciągał długi, które nieszczęśliwy ojciec dla ratowania „honoru nazwiska” musiał za niego płacić.

Po śmierci sławnego pisarza, młody Alfred Conrad nie przestał uprawiać swych ryzykownych sztuczek. Prasa londyńska rozbrzmiewała od czasu do czasu echem jego różnych malwersacji, które znalazły w końcu swój epilog na sali sądowej. Oto młodzieniec sprzeniewierzył ostatnio kwotę 100z funtów szterlingów, które powierzył mu jeden z przyjaciół na cele zaupna kilku manuskryptów, należących ongiś do Józefa Conrada-Korzeniowskiego.

W związku z tą aferą, odbyła się onegdaj przed londyńskim sądem karnym rozprawa, w wyniku której sąd skazał Alfreda Conrada na rok więzienia.

Wyrok ten wywołał sensację w literackich kołach Londynu, w których wielki ojciec małego syna cieszył się wielką sławą i popularnością.

ZNISZCZENIE KSIĄG HIPOTECZNYCH W WIEDNIU.

Wiedeń, 26 lipca 1927.
W czasie pożaru Pałacu Sprawiedliwości zniszczeniu uległy księgi hipoteczne. Wywołało to wielkie komplikacje w życiu gospodarczym. Stan własności, jako też i zadłużenia, jest całkowicie niepewny. Powstaną wskutek tego trudności w uzyskiwaniu kredytu, co pociągnie za sobą prawdopodobnie obok innych poważnych zaburzeń gospodarczych, także podniesienie stopy procentowej. Sama rekonstrukcja zniszczonych ksiąg hipotecznych kosztować będzie wiele milionów.

W Paryżu przed arka tryumfalną odbyła się parada gwardji republikańskiej.

